

Spørgsmaalet under velvillig Overvejelse, og jeg vil haabe, at dette vil vise sig under den kommende Udvalgsbehandling — som forhaabentlig paa Grund af Forholdene kan blive meget kortvarig —, naar disse Oplysninger og Kendsgerninger dør bliver fremlagt vedrørende Trangen til Hjælpekasser og vedrørende de mange Kommuner Vanskeligheder med at skaffe Hjælpekasserne de nødvendige Midler.

J. Jacobsen: Jeg kan slutte mig til det ærede Medlem Hr. Parkovs Ønske om Udvalg. Dernæst vil jeg gerne sige to Ord til de ærede Medlemmer Hr. Hækkerup og Hr. Mads Larsen, der begge stærkt understregede, at der er Brug for store Midler indenfor Hjælpekasserne for Øjeblikket. Deri har de Herrer ganske sikkert Ret. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Mads Larsen udtrykte sig saaledes, at han og den nuværende Regering var Udtryk for en demokratisk Politik, der gaar ud paa at styrke Kommunerne til, at ingen lider Nød . . . (*Socialministeren* [Borgbjerg]: *Uforskyldt Nød!*). Det føjede det ærede Medlem vist ikke til, men jeg vil gerne gaa ud fra, at han mente det (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Han sagde det netop!). Men jeg vil sige baade til den højtærede Socialminister og til Ordføreren for Regeringspartiet (Hækkerup), at en saadan Politik er heller ikke Venstre fremmed; det afgiver Venstres hele Historie gennem Tiderne et udpræget Vidnesbyrd om; men Venstres Opfattelse af dette Forhold er forbundet med en udpræget Realitetssans for, hvor Pengene skal komme fra, og *hvem* der skal yde dem. I alt Fald er det ganske givet, at jo mere rundhaandet man ønsker at være med Statens Penge eller offentlige Midler i det hele taget, desto større offentlige Byrder skal man lægge paa Befolkningen, og her kan man komme til et Punkt, hvor det ikke er muligt at forøge Byrderne, samtidig med at man øger Rundhaandetheden, og indenfor det Parti, jeg tilhører, har vi en Følelse af, at dette Punkt er vi ved at være stillet paa i Øjeblikket, og derfor maa vi gennemføre udpræget Sparsommelighed indenfor alle Omraader i vort offentlige Liv; vi kommer ikke udenom det; og jeg vil endogsaa mene, at det vilde være en fuldkommen forfejlet Politik, hvis vi

undlod at unddrage os den Forpligtelse. Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen hentydede til Forholdene ude paa Landet. Ja, dør kender jeg ogsaa Forholdene bedst; og jeg vil sige, at ligesom den højtærede Socialminister havde en stærk Medfølelse med de 7 000 arbejdsløse, der er stillet i Nød indenfor Industriområdet, saaledes er der ogsaa for den, der er kendt med Forholdene ude paa Landet, adskillig Grund til at have stærk Medfølelse med de — her er jeg desværre ogsaa nødt til at bruge Tallet Tusinder og atter Tusinder, der overvejer i disse Dage, om ikke deres Virksomhed bryder sammen og deres Hjem samtidig slipper dem ud af Hænderne.

Naar man er stillet overfor et Spørgsmaal som det her foreliggende, er det derfor givet, at man maa fare frem med den største Varsomhed, den mest udpræget gennemførte Økonomi. Det kan ikke nytte at ville undrage sig dette, for gør man det, vil man komme til at hente Pengene paa Steder, hvor Vanskelighederne i og for sig er lige saa store som dør, hvor Pengene skal lægges hen; og det er jo en urimelig Ordning af Forholdene. Jeg tror for øvrigt slet ikke, det er den højtærede Regerings Opfattelse, at den vil gaa denne Vej; derfor maa jeg henholde mig til min første Udtalelse; at vi finder, at en Opretholdelse af det nuværende Statstilskud til Hjælpekasserne i Virkeligheden er en Forøgelse af Tilskuddet fra i Fjor, en betydelig Forøgelse; og vi kan ikke se, at de økonomiske Forhold paa nogen Maade tillader at gaa videre i den Henseende.

Parkov: De Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen fremsatte nu om den økonomiske Situation i det hele taget, og de Hensyn, man derfor maatte iagttage overfor dem, som skal bære Byrderne, kan jeg i et og alt tiltræde. Det har ikke været ønsket fra nogen Side, at der var nogen, der skulde lide uforskyldt Nød; derfor har man jo ogsaa i sin Tid indrettet Hjælpekasserne. Og fordi Kommunerne er dem, der bedst kender, hvorledes Stillingen er mellem dem, der lider Nød, om den er forskyldt eller uforskyldt, er det Kommunerne, der træffer Afgørelsen, om der skal ydes Bidrag, og om hvor store de skal være; det har Staten intet med at gøre. Man kan